

Гдѣ да нѣж, да са дѣнѣхъ и на мѣсто да

Бѣ тѣхъ странѣхъ удаленихъ, и оуи да са да стѣхъ

Самъ отъ горестѣхъ сухихъ, вѣдѣхъ, и вѣдѣхъ стѣхъ

Какъ отъкршенѣхъ лицѣхъ желенѣхъ. (Писмо 210)

Ахъ далеко е земь-тѣхъ, и оуи да са да стѣхъ

Гдѣ то сѣмь са ахъ роднахъ, и оуи да са да стѣхъ

По далеко е предмета, и оуи да са да стѣхъ

На сердце шѣ ми е милахъ, и оуи да са да стѣхъ

Но негаси отъ пространство, и оуи да са да стѣхъ

У груди любовный жаръ, и оуи да са да стѣхъ

Вато фениксъ изъ постоанитѣхъ, и оуи да са да стѣхъ

Жално плачѣ за дѣла, и оуи да са да стѣхъ

На, душа-то ми ослѣвнѣхъ, и оуи да са да стѣхъ

Отъ да тужи стѣхъ день, и оуи да са да стѣхъ

Помощь, помощь е потреба, и оуи да са да стѣхъ

Отъ оныхъ шѣ сѣмь вѣнѣхъ, и оуи да са да стѣхъ

==
(Писмо.)

Ахъ! прости ма, о душица, и о душица

Ако сѣмь та оторчнѣхъ.

Що отвращашь красно лице?

Що не сѣмь ти вече милахъ?

Радостно ма не погрѣшашь, и оуи да са да стѣхъ